

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОВВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЯ 1 левъ.
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

ПРИДОБИВАЙ ЕНЕРГИЯ!

Добре е човѣкъ да има хлѣбъ, удоволствие и радости. Добре е да притежава всѣкакви имуществени и лични блага и качества, но безъ енергия той става играчка на обстоятелствата, робъ на хлѣба, който яде, на жената, която обича, на богатата, които притежава.

Добре е човѣкъ да е уменъ прозорливъ, да знае и разбира хората и нѣщата, но безъ енергия, знанието е безполезно и най-хубавата идея, е само едно безплодно зврне.

Добре е човѣкъ да е свестенъ, напълно да разпознава доброто стъ злото, но безъ енергия ще оставимъ земята на негоднитѣ, властѣта въ неправда и всичката ни съвестъ и съзнание ще ни служатъ само за да охкаме и се вайкаме около злинитѣ, съ които сме неспособни да се боримъ и съборимъ.

Напротивъ, и да си беденъ лишенъ отъ радостъ, онеправданъ отъ природата и щастие, съ енергия ще превърнешъ всички тия злини въ блага, всички тия врагове въ помощници.

Енергията е сила на силитѣ.

Азъ сравнявамъ съ нея това което е прието да се нарича мощъ, тая, за която казватъ че превъзходствува правото, и съмъ поразенъ отъ абсолютнитѣ превъзходства на енергията. Какво би могла да извърши силата сама? Рогата на бивола могатъ ли да спратъ духа? Зжитѣ на лъва, могатъ ли да спратъ истината? Затворитѣ могатъ ли да турятъ въ окови свободата? Устата на топоветѣ гърмятъ ли по-силно отъ разума и гласа на правдата? Не! Сжщо така никаква материална сила не може нищо да стори противъ моралната сила. Гдето почва втората първата спира. Има само една непревзимаема крепость. Това е смѣлото сърдце. Никой не може изказа великолепието на доброто, което блѣщи даже само въ едно дѣло на вжтреш-

на морална свобода. Който е човѣкъ, стрѣсва се като я срещне, защото чувствува, че невидимъ миръ минава покрай него.

Мрачна е ноцта на океана. Нѣма звезда и компасътъ е необходимъ. Бурята гърми, морето бушува. Страшенъ хаосъ, чудовищно стълкновение на сили. Понѣкога блѣсва единъ лжчъ, който замигъ разкрива това диво величие. Какво по-величествено нѣщо отъ това?

Какво по величествено не-що отъ това?

Ще ви го кажа. Върѣдъ той мракъ, висящъ надъ тия пропасты, единъ неустрашимъ пилотъ държи кормилото. Тоя човѣкъ, у когото енергията не отпада, е по великъ отъ океана и бурята . . .

Това, което най-много липсва въ наше време, е дълбокото и сигурно спокойствие, резултатъ, който само душевната сила може да даде. Обдарени съ толкова много блага въ друго отношение, ние сме лишени отъ характеръ. И ето защо понѣкога това цивилизовано общество ни се вижда като единъ хубавъ корабъ, който наука, изкуство, индустрия сж снабдили съ най-чудни машини и разкошни приспособления, но на който върѣдъ пжтя на океана се случва да липсватъ вжглища. И ето че великолепия корабъ е само една трѣска, която вѣтъра и вълнитѣ лршкатъ, кждето имъ скимне.

Трѣбва, прочее, преди всичко да се снабдимъ съ двигателна сила.

Да бждеме енергични хора!

Александъръ Македонски, даже тогава, когато редъ нечувани военни успѣхи го направили гордъ, показвалъ смирение предъ старостята.

Веднажъ, въ време на походъ, той билъ задържанъ отъ дълбоки снѣгове. Той заповѣдалъ да на-кладатъ огнь. Като се грѣялъ предъ огня, той видѣлъ срѣдъ войницитѣ си престарѣлъ човѣкъ, който треперѣлъ отъ студъ; той се затекълъ къмъ полуокоченения старецъ и съ сжщитѣ победни ржце, които съборили трона на Дария, го взелъ и турилъ на своето мѣсто.

дори повече, отколкото трѣбва. Но тъкмо когато искахъ да оставя чашата на масата, вратата се отвори. Като мислѣхъ, че това е мама, не обрнхъ внимание на това, да поставямъ чашата и тя падна на пода и . . . и . . . — Тукъ Ирма спре, за да задържи сълзитѣ, които искаха да бликнатъ.

— И тя стана на парчетата? — добави Артуръ въпросително. Ирма кимни утвърдително, — Ай! — извика Артуръ. — Какво каза мама за това?

— Ахъ, това не бѣше мама, а Лиза. Тя дигна порчетата, захвърли ги и каза, че тя не щѣла да обади на мама, защото това било едно обикновено нещастие О, Артуръ, ти какво мислишъ, трѣбва ли да кажа на мама? Тя много щесе разсърди и натжжи, ако забележи, че една отъ хубавитѣ чаши е счупена. А може би пѣкъ и да не забележи, ако азъ не ѝ кажа. И безъ това тя е нѣщо загрижена, затова не бихъ искала и азъ да я тревожа.

ст. п. и.

Религията и науката изключватъ ли се помежду си

Мнозина мислятъ, че религия и наука сж несъвмѣстими и се изключватъ взаимно, затова чрезъ тия редове си поставяме за целъ да отхвърлимъ това погрѣшно залегнало убеждение. Съ това ще се разбере че тѣ безъ да се отричатъ взаимно, и една и другата носятъ само своитѣ ползи на човѣчеството, което не може безъ тѣхъ.

Ноцта приспивя земята, а събужда небесата. Мълчанието и ни разказва за тайнитѣ на небото. Очарователната картина на звездното небе се разтила предъ нашия взоръ срѣдъ ношния мракъ. Погледитѣ на хиляди искрящи очи проникватъ въ нашата душа и будятъ възторгъ и омая. Окрилената мисль неволно се откъсва отъ земната суета. На огненни криле, по-бързо отъ утринната заря, тя полита въ царството на осѣяната съ милиони свѣтлове безконечность. Тя безпорно минава отъ звезда на звезда и търси безконечното начало на чудесата, скрити въ пазухата на вселената.

Необятна е вселената! Де сж нейнитѣ граници? Какво има вънъ отъ тѣхъ? Или вселената е сфера безъ центъръ и периферия? Отъ вѣчность ли съществува тя, или има начало въ времето?—Това сж вѣчни въпроси на човѣшкия духъ. Презъ всички времена е исканъ тѣхния отговоръ и, преди да има още наука, религията е дала своя отговоръ. Когато науката се разви и възмжа, тя ни начерта една контура на възможното свѣтоустройство, което ще засегнемъ по-доле.

Мнозина казватъ: „не ща и да чуя за религия“. Да оставимъ ли тогава най-възвишенитѣ въпроси, предложени на разумното сжщество: Кой е направилъ свѣта, има ли Богъ, ако

има, промишява ли за свѣта или не, има ли у насъ душа, или не, безсмъртна ли е, или не — съ други думи, по-горни ли сме отъ безсловеснитѣ животни или не?

Може да се живѣе и безъ религия. А що значи да се живѣе? Пиене, ядене, спане, ходене по гости и пр. ли?—Такъвъ животъ наистина би могълъ да се изживѣе много по добре и безъ религия.

„Религията е работна поповетѣ“. Но Сократъ, Платонъ и др. попове ли сж били, щомъ цѣлия си животъ били посветили за изучаване религиознитѣ проблеми? Аристотелъ още утвърждава, че религията е такова нѣщо, което се отнася до всички.

Доказала ли е обаче науката че нѣма Богъ?

Въ наше врѣме човѣкъ постоянно чете и слуша: „Наука доказва, че нѣма Богъ“. Наука т. е. естествена наука. Но кога е доказала тя това? Кои сж доказателствата?—Не сжществува никакъвъ фактъ, който би принудилъ естествена наука съ положителность да твърди че, нѣма Богъ.

Единъ прочутъ астрономъ бѣше казалъ, че потърсилъ въ всички небесни пространства съ телескопа си, но Бога нийде не видѣлъ.

Доказателства ли сж подобни мждрувания? Би могло следователно по аналогия да се изведе заключението, че и разумъ нѣмаме, понеже, е невидимъ.

Великиятъ гений на философията, Кантъ, смѣта че, освенъ логиката на ума има още и логика на сърдцето, разсжждения, доказателства и заключения на сърдцето. Има много случаи въ живота, явления и срещи, когато и най-мждрия човѣкъ, за да опредѣли точно своето отношение къмъ събитieto, лицето, или явленияето, принуденъ е да каже: „Азъ не разбирамъ това, но го чувствувамъ“. Явно е значи, че такива явления не ще да сж въобекта на науката.

Отъ какво е съставено всичко, което сжществува, по какви закони, тече свѣтовния

животъ, какви сили съединяватъ, видоизмѣняватъ праши-нитѣ на земята, живота на хората, движението на небеснитѣ планети—ето кое е задача на научнитѣ издирвания. На цѣлия свѣтъ и на всичко въ свѣта науката опредѣля мѣстото, времето, телото, дължината, състава и неговата роля въ живота. И всичко прави само възъ основа на наблюдението, върху почвата на фактитѣ, чрезъ провѣрки и опити.

Наблюденията и опититѣ—това сж главнитѣ ѝ методи на действие. Значи науката дава знания, дава ни властъ надъ силитѣ и законитѣ надъ природата, научава ни, какъ да ги управляваме, но ни една наука нито всички заедно, могатъ да възпитаватъ морално. Наука обяснява механизма на свѣта нито микроскопа, нито телескопа, нито ножа на хирурга чрезъ наблюдения могатъ научно да опредѣлятъ смисъла на битието. Накжсо казано, науката ни дава само свѣто-знание, животознание и човѣко-знание. Има за целъ да отговори, колкото се може по-пълно на въпроса: *какъ живѣе свѣта?* А *какъ човѣкъ трѣбва да живѣе въ свѣта*, какъ да се държи въ свѣта и къмъ Оногова, който е надъ свѣта, *какъ да се приеме свѣта*-това е вече изъ вѣнъ нейнитѣ задачи макаръ че ролята на науката е голѣма и незамѣнима. Електричеството не може да замѣни слънцето. Наука ни дава голѣми и необходими знания и съ това ставаме образовани, но не и герои на духа. Великитѣ учени сж извършвали страшни и отвратителни престѣпления а прости и неуки сж бивали пророци на истината, апостоли и проповедници. Нито химията нито геометрията, физиката могатъ да бждатъ взени на нашата съвестъ и да ни подбудятъ къмъ добро, истина и любовъ. Наука търси и дава знание чрезъ опитъ. До тукъ е нейната строго опредѣлена граница, която тя не може да прекрочва макаръ че мнозина мислятъ, какво науката всичко знае, всичко е открила, може

га още на съмъ счупвалъ нѣкакъвъ ножъ, па и сега вината не бѣше у мене, а само въ она старъ гвоздей.

— Е, Артуръ, — казваше следъ това Ирма, — сега и двамата има да признаваме по нѣщо. Ела нека отидемъ още сега и да оправимъ тая работа.

— Да призная? — повтаряше првлечено Артуръ, — ахъ, азъ . . . азъ вѣрвамъ . . . азъ мисля . . . нѣма нужда . . . — и безъ да завърши изречението си, той затвори ножа внимателно и го сложи въ чекмеджето, отъ което го бѣше взелъ. Синитѣ очи на Ирма ставаха все по-голѣми, когато слушаше обясненията на Артура:

— Вижъ, Ирма, следната седмица чиракътъ Робертъ ще си отива и, ако татко не открие това до тогава, отпосле той ще мисли, че Робертъ е сторилъ тая пакость. А това въ нищо нѣма да узреди Роберта, защото тогава той нѣма да бжде вече тукъ.]

— Но Артуръ, преди това ти не каза ли: „ако бѣхъ на

Лесно е да се каже, но мъчно е да се изпълни.

Едно прекрасно слънчево утро Артуръ седѣше въ работилницата на баща си и усърдно се занимаваше съ дѣлкане на едно корабче. Тамъ влѣзе неговата малка сестра Ирма.

— Артуръ, азъ извършихъ една пакость, — започна тя. — Въ сжщность то не е моя вина. Нѣма ли да кажешъ никому, ако ти го разкажа? — питаше тя, като го гледаше умолително за помощъ и братско участие.

— Не, бжди сигурна въ това, — увѣряваше я той, радвайки се, че тя има довѣрие въ него и иска да му открие тайната.

— Ето що, — почна тя съ една вхдишка, — искахъ да пия вода и понеже една отъ хубавитѣ порцеланови чайни чаши стоеше на масата, поревна ми се отъ нея да пийна; инѣкъ мама не позволява това, защото се бои, че ще я счупя. При това азъ бѣхъ внимателна

Това схващане на Ирма бѣше погрѣшно, но тя желаше Артуръ да се съгласи съ него. Следъ каго помисли малко, Артуръ запита:

— Искахъ ли да чуешъ моя съветъ, Ирма? — Ако бѣхъ на твоето мѣсто, бихъ казалъ на мама. Ти знаешъ, че това винаги е най-доброто. Има различни причини, поради които е по-добре веднага да се признае. Така може би мама ще ти прости по скоро, отколкото, ако тя би чула за това после.

Артуръ почна пакъ да дѣлка своето корабче и казваше съ задоволство: „дори единъ проповѣдникъ не би могълъ да даде по-добъръ съветъ“. Бедната Ирма не вѣрваше до толкова на Артуровото увѣрние и затова отвърна:

— Ахъ, Артуръ, едва мога да повѣрвамъ, че ти веднага би призналъ това. Не е така лесно, както ти си го представявашъ.

— Може би да не е така лесно, Кой пѣкъ е казалъ, че това не е трудно? Но азъ вѣр-

вамъ, че бихъ билъ достатъчно почтенъ, за да призная такова нѣщо. При тия думи Артуръ взе чукътъ на помощъ и почна да удря съ все сила върху ножа, за да се разцепи поскоро твърдото дърво. Но що направи той! Ножътъ ударилъ върху единъ дългъ гвоздей и отъ тежкитѣ удари върхътъ му бѣ се отчупилъ. Артуръ погледна смутено отчупения острецъ, а Ирма се позасмѣ презъ това време, върпѣки своята тжга. Това още повече възбуди Артура и навжсено той забѣбра: „Що търси тамъ този глупавъ гвоздей; какво бѣше това дърво, така пълно съ гвоздеи. . . .“

— Но Артуръ, — извика внезапно Ирма съ участие, а сжщевременно малко нѣщо и съ злорадство — не е ли това новия ножъ на татко? Нали той ни забрани да го употребяваме?

— Той имаше предъ видъ тебе, когато казваше това. Азъ сѣ зная какъ се употребява ножъ. До сега току-речи нико-

да открива и ще открие не-най-го. Нека се знае, че това не е вѣрно. Следъ всички обяснения на науката оставатъ си се още необяснени въпроситѣ *откъде и какъ е произлязла вселената съ живота, за какво, съ каква целъ е създадена, или сама по себе си се е родила вселената? Какво трѣбва да бѣде нашето отношение къмъ свѣта: природата, живота, хората, себе си?* Съ мѣтодитѣ на науката това не може да се постигне. Тукъ трѣбва да се наблюдава не на вънъ, външното, както прави науката, а да търсимъ отговори вътре въ себе си, въ сърцето и мозъка си, както прави философията, която, макаръ и отдѣлна отъ естествената наука както религията, не противоречи нито на едната, ниго на другата. Науката се простира до тамъ, додето сж приложими опита и наблюдението. Тамъ дето науката свършва, почва философията, която ведно съ религията си поставятъ едни и сщи въпроси: 1) За произхода на вселената, за нейната първопричина; 2) За смислала и ценността на живота; 3) За назначението и достъпността на човѣка; съ тая само разлика, че за разрешението на тия въпроси тѣ постъпватъ по разни пѣтици: философията чрезъ мисълта, догадките, предположенията, заключенията, логиката, религията чрезъ вѣрата дава познания кѣто откровения на Бога. На пръвъ погледъ това може да ни се стори смѣшно, и да кажемъ, както и мнозинството мисли, че именно за това религията не ни дава нищо положително и вѣрно. Тукъ именно и залегналото превратно разбиране на религията.

Скици отъ Родината. Кирилова поляна и Рилската гора.

По самоковската пѣтека, само 4—5 км. отъ Рилската св. обител се намира красивата **Кирилова поляна**, обградена отъ вѣковни борове. Какъ величаво е тукъ природата! Цѣлата околностъ изглежда презъ лѣтото като зеленъ океанъ, всрѣдъ който сж пръснати безброй разнообразия. Презъ гънкитѣ високи стебла на тревата поглеждатъ сини и морави цвѣта, зажатѣли се игличинки, бѣли маргаритки и срамежливо поглеждатъ разни великденчета, смѣйки се на слънчевия день. А вълшебна е рилската гора тукъ следъ залѣзъ слънце. Пълна тишина тогава тукъ нѣма, пѣкъ и не може да има, защото въ тоя зеленъ просторъ кипи живота на милиони същества,

които се раждатъ, живѣятъ и умираатъ въ гората, безъ да напускатъ нейната гостоприемна сѣнка. Последната имъ служи за люлка, за арена на животъ и за гробъ. Гората тукъ живѣе винаги съ кипящъ, прѣсенъ, младъ и вѣчно обновляващъ се животъ. Животътъ на гората е сборътъ на безбройното множество животинки. . . . Който може да разбере и чувствува живота на гората, той ще намѣри тихо шастис и спокойствие въ тайствения гъсталакъ тукъ, далечъ отъ житейскитѣ незгоди, и ще обикне гората. Като въ отворена книга отъ нея всѣки ще чете тайствения оня смисълъ, оня многозвученъ говоръ, който не може да се прочете отъ човѣкъ, който бидейки далечъ отъ природата, е потъналъ въ кржговъртежа на всѣкидневнитѣ си грижи. Каква чиста поезия, колко трепетни усѣщания изпъкватъ ноще при въража изъ гората или съзерцание срѣдъ поляната у оногва, който обича тая зелена област, като изворъ на девствено могъща сила, като море отъ кипящъ животъ, откъдето може да възтанови оная необходими жизнени сили, които сж изхабени въ тежката борба за съществуване. **Кирилова поляна — рилска гора** . . . нека вдърнемъ по-дълбоко гѣхния балсаменъ въздухъ въ хлѣтналитѣ си гърди, нека пообтегнемъ на свобода увѣхналитѣ си мускули и съ пълна вѣра и съ сърдце готово да усѣща, се впуснемъ въ лоното на природата, която ще ни погали като майка съ нейната красота, величие и съ своитѣ подновляющи прегръдки. Колко красиво е, когато иззадъ жбеститѣ линии на малкия хоризонтъ, надниква сребърния лъчъ на месеца! Срамежливо се покачва той по небето и тихо си заплува по своя тъмнolareнуренъ пѣтъ. Яснитѣ звездици тогава поотслабватъ, като поскъсватъ своитѣ лъчи. Лека фосфорична здрачина се разлива по цѣлото небе като придава още по-голямъ животъ и прозрачностъ на тъмно гълбовия лазуръ. А рѣката хармонично приглася на създадения божественъ шумъ. А когато зарницата блѣсне и зора се силне, всичко съ десеторна сила се раздвижава . . . въ всѣко движение се усѣща тогава любовта . . . Песенята на птицата — това е пѣсенята на любовта. Въ тая пѣсенъ се излиза цѣлата природа съ нейната страстна молба за любовъ. Гората говори съ звѣнливия гласъ на птицата. Природата, гората, поляната не знае друга пѣсенъ, друга музика, освенъ тая на крилатитѣ същества! Човѣкъ е създакъ съ своя гений песенъ, музика, изкуство и поезия. Въ тѣхъ, обаче, той е въплотилъ до съвършенство гласа на мировата любовъ . . .

Тоя кѣтъ отъ великата Рилска пустиня оставя неизгладими спомени у всѣки, който е ималъ щастие то да пребѣде въ него день и нощъ. Хроносъ

Беседата на Г-жа Зидигъ

Въ петъкъ на 27 м. м. въ Военния клубъ предъ препълненъ салонъ съ най-отбрана публика се състоя беседата на Г-жа Зидигъ на тема: *„Държавата и сѣдбата на българската жена“*

Следъ като проследи икономическото положение на българската жена отъ преди освобождението до днесъ и условията, при които е поставена да работи, Г-жа Зидигъ се постара да разреши *сложната дилема*, която се изпречва предъ съвременната българска работница въ физическия и интелектуалния трудъ, а именно: *майчинство и интелектуална дейностъ*. И тъй като по силата на естествения законъ не може да се отрече отъ първия дългъ не е и въ интереса на борбата й за съществуване да се откаже отъ втория — *въплъщающа нужда се чувствува она въжежана не по на майчинитѣ застрахователни коли и обществения възпитателни дългове*. И вмѣсто да се подзема частната инициатива да се прибриратъ децата въ пансиони отъ две до петнадесетъ години на семейства дето мжжътъ и жената въвмѣстно работятъ, нека *бждатъ тия пансиони държавичи при много по добра уредба и възпитателни народни грижи*.

Г-жа Зидигъ наблѣгна сжшо на обстоятелството загарантиране на икономическото положение на българката, както и за зачитането на гражданскитѣ й права. А стремлението на държавата, да се освободи отъ женския трудъ *тя порица остро като нахостно и жестоко*, усиливаше условията за моралната поквара на българката.

Беседата произведе дълбоко впечатление на публиката и бѣ изпратена съ бурни аплодисменти.

София

П. Ноевъ.

ХРОНИКА.

И другъ пѣтъ сме писали *„Народенъ будителъ“* има чисто просвѣтни задачи всрѣдъ нашето общество. Като дава на своитѣ читатели религиозно и нерелигиозно, но винаги сериозно, четиво, споредъ размѣра на колонитѣ си, той иска да ги сблѣжи съ високитѣ задачи на църквата. Ето защо, нека никой не иска отъ нашия вестникъ кратки, сензационни но често лъжливи съобщения, а като му *пладне въ рѣка нашия в-къ. да го прочете отъ край до край. Има предостатъчно в-ци въ изшата страна, които ни*

хранятъ съ злоститѣ на деня. **Нашата работа е по-висока. Отъ нашитѣ досегашни абонати, които сж усвоили вече духа на вестника и сж го възлюбили, чакаме подкрепа и насърчение. Нека всѣки препорѣча вестника и запише поне единъ абонатъ. Отъ нѣколкото статии въ вестника всѣки ще намѣри поне една, която да прочете съ удоволствие. Така е съ всѣки брой. Четете и разпространявайте в. „Народенъ будителъ“! Четете всѣкого неговитѣ подлистници! Запишете най-ближкия свой приятель! Абоната е 50 лева годишно. Много ли е това? За малко ли празни работи пилѣемъ стотици и хиляди левове!**

Царьтъ и Окр. управителъ. Въ отговоръ на поздравителната телеграма, отправена отъ г- Окр. Управителъ до Негово Величество Царя, по случай рождения му день получена е следната ответна такава:

Окр. Управ. Рашковъ Шуменъ
Подадена въ София на 3/2 928 г.

Благодаря сърдечно Вамъ и на населението отъ окрѣга Ви за любезнитѣ привѣтствия и хубави пожелания, които ми изказвате по случай рождения ми день.

Царьтъ.

Негово Величество Царьтъ е подарилъ на беднитѣ търновски градани 20 тона кам. вѣглища.

Св. Синодъ, за награда и благодарностъ е подарилъ на Шуменския Архир. Намѣстникъ Прот. Йв. Дочевъ една хубаво подвързана библия. Прот. Дочевъ е пласиралъ въ района на Намѣстничеството повече отъ 300 библии отъ новото синодално издание.

Въ редакцията се получи една брошура подъ надсловъ „Образъ“. Цѣлото съдържание на тия образи е на сочено да ни убеди, че „образитѣ“ въ църква т. е. иконитѣ въ православната църква трѣбва да бждатъ изхвърлени, защото ни правѣли идолопоклонци. Авторътъ на книгата е нѣкой си Спасъ Димитровъ, непознатъ човѣкъ. Печатена е въ Шуменъ. Личи, че е писана отъ вѣща протестантска рѣка. Вѣща въ този смисълъ, че цитира като картежница десетки и стотици текстове отъ Св. писание, често безъ връзка къмъ предмета и безъ да помисли, че много нѣща и днесъ, и въ миналото сж се писали, и пишатъ за своето време. Протестантско дѣло е затова, защото вътре се говори съ симпатия за протестантското общество. За съжаление авторътъ е само единъ фанатизиранъ протестантинъ, но не и достатъчно просвѣтенъ човѣкъ. Това се чете въ всѣки редъ на брошурата. Въ иднитѣ броеве, като ни остане време, ще поговоримъ за тоза дали вредятъ на човѣшкия духъ иконитѣ въ църква и дали

ние, православнитѣ, сме такива прости и невежи хора, за каквито ни смѣта протестантинъ. Много, хиляди хора, ходятъ въ нашитѣ православни църкви, палаятъ свѣщи и целуватъ икони. Никога не сме срещнали човѣкъ, колкото и протичекъ да е той, да не знае, че се кланя и моли не на дървото и ботъта, а чрезъ образа духътъ му мислено се носи къмъ Бога и Неговия угодникъ съ упование, че *„молитвата на праведника много може да помогне“*. Това разбира се знае и последната баба отъ православната църква. Тогава кой е по простъ и смѣшенъ: Спасъ Димитровъ ли или нѣкой задъ него, чиято глава е пълна съ текстове и който се пази отъ иконата като отъ огънь, или нашата баба?

Миналата недѣля въ тукашната протестантска молилна пасторъ Ал. Георгиевъ е чель посланието на архирейтъ, частъ отъ което печатиме въ миналитѣ два броя на вестника, като е критикувалъ всѣки пунктъ и задоволително е наругалъ архирейтъ, свещеницитѣ и въобще духовнитѣ водачи на нашия православенъ народъ. Въ идущия брой ще изнесемъ частъ отъ онова, което е говорилъ този пасторъ. Има между протестантскитѣ водачи, хора възпитани, образовани и много внимателни къмъ родната църква, но има, и повече сж такива, които ругаятъ, разбира се не отъ много умъ, родната църква въ всѣка своя проповѣдъ. Единъ отъ тия „ругатели“ е и пасторъ Георгиевъ. Георгиевъ е българинъ, но ни се ще да му кажемъ, че България още не е дотамъ стадо безъ кучета. Ако му отговоримъ съ сжщата мѣрка, да не го хванемъ висока температура и неспокойство

На 6 того Смѣсената гръцко-българска комисия е започнала да разглежда исна, предавенъ отъ гръцкото правителство, относно Бачковския манастиръ, който то счита за гръцки, впоследствие „обсебенъ“ отъ българитѣ. Управлението на манастиря е направилъ своитѣ най-изчерпателни възражения, въ които гръцката теза — съ исторически неоспорими документи се напълно опровергава.

Получени сж дарения въ 7-а пех. Преславска дружина за фонда „Въспоменателни плочи за героитѣ“ чрезъ Окр. провѣрители Добри Тодоровъ и Ал. Кавалджиевъ отъ следнитѣ общини:
Ходжакъй, Османъ Пазарска околия, 300 лева. Долна Кабда, Османъ Пазарска околия 100 лева Мутафларъ, Османъ Пазарска околия 100 лева, Килинджикъ, Османъ Пазарска околия, 100 лева, Падарларъ, Османъ Пазарска околия, 300 лева, Черковна, Ески Джумайска околия, 50 лева, Чаушево, Ески Джумайска околия, 300 лева, Манастирца, Поповска околия, 100 лева, Горица, Поповска околия, 100 лева, Бранница, Поповска околия, 100 лева, Кюклюджа, Шуменска околия, 50 лева, Айдогду, Шуменска околия, 100 лева, Шарви, Шуменска околия, 200 лева, Кюлевча, Шуменска околия, 200 лева,

Всичко 2650 лева
Комитета имъ благодарни.

твое мѣсто“ . . . — Отвърна Ирма, но тя не можа да говори по-нататкъ, защото въ тоя моментъ Артуръ избѣга — той не иска да се повтарятъ собственигѣ му думи. Въ продължението на десетина минути после това Ирма стоя съ за мислено лице предъ градинската врата. Но най-псле ней се проясни и тя се затича живо и радосно, за да търси брата си.

— Артуръ, — извика тя, — дойде ми на ума текста; „Който признава своитѣ прегрѣшения, ще получи милостъ“. Азъ ще сторя това, защото милостъта означава, че мама не ще ми се кара толкова много.

На това Артуръ можа да отвърне само думитѣ: „За мене това е все едно, ти можешъ да си кажешъ вината“.

Артуръ не видя Ирма до обѣдъ Той знаеша вече, че нейниятъ товаръ е смѣкнатъ, защото тогава тя говорѣше много по-свободно и по-весело. Какъ й завиждаше той сега! Ехъ: де да имаше и той такъвъ миръ! Но не, той нѣмаше достатъчна смѣлость да

заплати цената за това — признанието.

Следъ обѣдъ майката казваше на мжжа си: „Сега не можешъ ли да направишъ прозореца да се затваря по-плътно?“

— Да, това може веднага да стане, — отвърна той. — Трѣбва да се постави само единъ дървенъ клинъ помежду двете крила. Артуръ, затичай се веднага въ работилницата и донеси ножа ми! Той е поставенъ въ най-горното чекмедже на шкафа.

Бедниятъ Артуръ! Колко силно чувствуваше той сега вината си! Той изпълни заповѣдта. Но дори и когато подаваше ножа на баща си, притаено се надѣваше, че той не ще отвори тѣкмо счупения острець и тъй скоро не би се открило последието отъ неговото непослушание. Бащата стана и отиде при прозореца. Не бѣше малко очудването му когато видѣ повредата при отварянето на ножа. Съ голѣми, изпитателни очи той погледна къмъ Артура, който съ боязливо биеше сърдце гледаше

предъ себе си. Какво лице на грѣшникъ, който горчиво се разкайва и който тжгува за случилото се нещастие, но е свързанъ отъ малодушие и нерешителностъ да го признае!

— Истинска чистосърдечна изповѣдъ! — изискваше бащата съ строгъ тонъ и заплашителенъ изразъ на лицето, защото той е очаквалъ отъ своитѣ деца повече искреностъ и откровеностъ Сега вече признаването бѣше доста тежко и мжчително за Артура. Бащата сви вежди и бръчкитѣ по челото му ставаха все по-кждрави. Артуръ не смѣше да го погледне. Той усѣщаше жаръта въ неговия погледъ. Бащата не направи никакво грубо смърюване, но накара младеша самъ да чувствува, колко малодушенъ се е показалъ и колко неприлично е постъпилъ, като не е призналъ веднага вината си.

Той го прати да отиде въ стаята си, дето трѣбваше да остане, докато му се позволи да слѣзе долу. Артуръ се зарадва, че можеше да се отстрани отъ тая задушлива за

него атмосфера. Така той имаше достатъчно време да размишлява върху своя начинъ на постъпване.

Цѣлиятъ следобѣдъ той бѣше самъ въ своята стая. Когато чу веселия смѣхъ отъ долната стая, дето Ирма прекарваше нѣколко щастливи часове съ една своя съученичка, той помисли, че сестра му го е вече съвсемъ забравила. Но не бѣше така. Щомъ се стъмни и приятелката й си отиде тя се приближи до баща си и го замоли да прости на Артура и да му позволи да слѣзе долу.

— Тамъ е така уединено за него, та се боя да не се хвърли отъ прозореца или пѣкъ да извърши друго нѣщо лошо и страшно, — притуритя къмъ молбата си.

Артуръ седѣше до прозореца, когато Ирма отваряше полета вратата и питаше: „Тукъ ли си, Артуръ? Тукъ е така тъмно, че не мога да те видя“. Тя почувствува голѣмо облекчение, когато той произнесе думата „да“.

— О, какъ се радвамъ! Тат-

ко позволи до слѣзнешъ.

Артуръ скочи. — Ти ли го моли за това? — питаше той.

— Да, — отвърна Ирма.

— Колко си добра, Ирма! — извика Артуръ съ видимо благодарностъ. Ти си много по добра отъ менъ и азъ те моля да ме простишъ за всичко което ти днесъ сутринята не харесваше въ мене. Азъ виждамъ, че ти си много по-почтена отъ мене.

— Не говори така, Артуръ — възбраняваше му Ирма. — Твоятъ съветъ, обаче, бѣше твърде добъръ и азъ ти благодаря, че ти ми го даде, — продължи тя любезно, за да настрои брата си радосно.

— По лесно е да се каже отколното да се последва, — отвърна Артуръ засраменъ. — Но, мила Ирма, отъ днесъ нататкъ това вече нѣма да случва съ мене.

Артуръ никогажъ вече не забрави урока, който този горчивъ опитъ отъ живота му даде.

Отъ немски:
Свещ. Д. Василевъ